

Sygn. akt V KZ 14/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **R. M.**

w przedmiocie wznowienia postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2019 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKo [...] o odmowie przyjęcia wniosku

o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt XVII Ka [...] zmieniającym

wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

**postanowił:**

**zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.**

### UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKo [...] skazanemu R. M. odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt XVII Ka [...] zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt II K [...]. Decyzję tę uzasadniono nieuzupełnieniem przez skarżącego braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania – poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez obrońcę ustanowionego z wyboru w terminie 7 dni.

Zarządzenie to zaskarżył skazany działający osobiście, podnosząc w szczególności, że nie ma środków pozwalających mu na ustanowienie

profesjonalnego pełnomocnika, brak wyznaczonego z urzędu obrońcy uniemożliwia mu zaś dostęp do akt sprawy. Nadto wniósł „o uwzględnienie” pisma, w którym przedstawił okoliczności uzasadniające – jego zdaniem – wznowienie postępowania w sprawie. Wreszcie podniósł, że decyzję w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie wydał „uprzedzony do jego wniosków” sędzia.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie jest bezzasadne w stopniu oczywistym.

Zgodnie z treścią art. 526 § 2 k.p.k., jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora lub innego podmiotu szczególnego w nim wymienionego, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym. Z treści wskazanego przepisu wynika tzw. przymus adwokacko-radcowski obowiązujący przy wnoszeniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Obowiązek w tym zakresie wynika wprost z przywołanego przepisu prawa i ma charakter stanowczy, co oznacza, że nie przewidziano od niego żadnych odstępstw. Wobec tego, brak jest podstawy prawnej umożliwiającej skuteczne wniesienie kasacji przez skazanego działającego samodzielnie (o ile sam nie jest adwokatem lub radcą prawnym), niezależnie od subiektywnego przekonania skarżącego o zasadności jego argumentacji mającej przemawiać za wznowieniem postępowania.

Odnosząc się do pozostałej argumentacji skarżącego, należy podkreślić, że przydzielony skazanemu obrońca z urzędu nie jest zobligowany do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie według oczekiwań strony. Rolą obrońcy z urzędu działającego w trybie określonym w art. 84 § 3 k.p.k. jest prawna ocena, czy rzeczywiście istnieje podstawa do wniesienia wniosku o wznowienie. W tym zakresie obrońcy pozostawiono autonomię wynikającą z faktu zaufania do samego zawodu adwokata lub radcy prawnego. Sprawowanie funkcji kontrolnej przez organ który wyznaczył obrońcę z urzędu jest ograniczone do prawidłowości wykonania przez tego obrońcę obowiązków dla zapewnienia stronie prawa do skutecznej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a nie kontrola samego orzeczenia pod kątem istnienia podstaw kasacyjnych. Wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu – adw. D. W. stwierdził w sprawie skazanego R. M. brak podstaw do skutecznego złożenia wniosku o wznowienie postępowania, zaś swoje pisemne stanowisko w tym

zakresie obszernie, rzeczowo i wyczerpująco uzasadnił. W takim stanie rzeczy nie sposób było uznać, że obrońca z urzędu nie wywiązał się ze swojej powinności, co mogłoby uzasadniać wyznaczenie skazanemu innego obrońcy w celu sporządzenia i podpisania nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Subiektywne przekonanie strony o braku profesjonalizmu ze strony podmiotu fachowego nie może stanowić wyłącznej podstawy do uwzględnienia wniosku o ustanowienie kolejnego obrońcy z urzędu (zob. postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2018 r., III KZ 18/18).

Wskazać wreszcie należy, że skazany nie wnosił o wyłączenie od procedowania w postępowaniu okołowznawieniowym Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] – SSA P. S.. W sytuacji, gdy spóźnione zgłoszenie wniosku o wyłączenie sędziego przez stronę znającą przyczynę wyłączenia powoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania (art. 41 § 2 k.p.k.), to konsekwentnie za nieskuteczny musi być uznany podniesiony w środku odwoławczym zarzut naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. Tym bardziej do naruszenia tego przepisu nie dochodzi w sytuacji, gdy wniosek o wyłączenie sędziego w ogóle nie został zgłoszony przez stronę, której znana była okoliczność uzasadniająca wyłączenie sędziego (zob. postanowienie SN z dnia 22 września 2009 r., III KK 65/09).

Uwzględniając powyższe, brak było podstaw do zakwestionowania prawidłowości zaskarżonego zarządzenia i dlatego należało je utrzymać w mocy.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.